

SZEGEDI HIRADÓ.

58-ik szám.

Szerdán, július 24-én 1861.

Harmadik évfolyam.

Megjelenik:

Hetenként kétszer, szerdán és szombaton reggel.

Szerkesztői lakás:

Buzatér, Sziráky-ház, első emelet.

Kiadóhivatal:

Burger Zsigmond könyvkereskedése.

Előfizetési feltételek.

Vidékre postán és Szegeden házhozordással: Egész évre 8 frt, — félévre 4 frt, — évnegyedre 2 frt osztr. ért.

Helyben elvitelve a kiadó-hivatalból: Egész évre 6 frt, — félévre 3 frt, — évnegyedre 1 frt 60 kr. osztr. ért.

Egyes szám ára 8 ujkr.

Hirdetések:

Az öthasábos petitsor egyszeri hirdetésnél 7 ujkr. kétszerinél 6 ujkr., többszörinél 5 ujkr. Bélyegdíj minden egyes beiktatásért 30 ujkr. A nyilttérben a háromhasábos petitsor iktatási díja 20 ujkr.

Az előfizetési pénzek és hirdetések Burger Zsigmond könyvkereskedéséhez címezendők.

Szeged, július 24.

Holnap 43 éves a sirhalom, mely városunk legjelesb fiának porait fedi.

Illő, hogy a 78 éves pályán át nemesen küzdött bajnoknak emlékét néhány szóval fölemlítsük. Van mit elmélkednünk e tanulságos életpálya fölött!...

Szeged városának érzelmeire bármikor is csak jótékony hatást lehet; ha fiainak minél nagyobb száma igaz lelkesítést igyekszik meríteni egykori nagy szülöttének lángoló buzgalmából: de különösen ez időszak az, mely főleg arra utalja a sarjadék hevületét, hogy az oly tettűs és oly céltudatos munkásságot kellőleg megérteni, igazán méltányolni, és amennyiben lehet, követni is töreküdjék.

Bizony bizony — mondhatjuk — ez időszak nem hasonlatlan az övéhez!

Vajjon nem korszerű-e tehát őt az idejebeli terhes viszonyok közt lankadatlanul a valódi célra munkálót lelki szemünk elé állítanunk? hogy az ő példája által is erősödjünk az állhatatos kitűrésben és szellemgyarapító tevékenységben.

Avvagy túlestünk-e már ama súlyos időknél, melyek létjogunk folytonos igazolását követelik?

Vannak a mostoha sorsnak is enyhe derületei, melyek a hiszékenységet merészebb reményekkel bájolgatják: de az ingatag alapú ohajokra csak gyöngye lekecskéik támaszkodnak. Mig ellenben a jó ügy igaz hívei mindig a legbiztosabb talajon építve munkálnak, a jelen szűk körébe vonva a multat, hogy annak gazdag gyümölcseivel megtermékonyítsék a sivar jelent.

Az ingyen remények ábrándosai drága éveket pazarolnak addig, míg az igazi alapon építő munkásság bőlesen megtakarított percek folyama alatt is elenyészhetlen kincseket gyűjt a jövődőség javára.

Amennyi szánalomra méltó van az üres képzelgők szédelgéseiben, a sorsjátékosok kába gyönyöreiben: annyi az igazi öröm, valódi élv a biztos alapú munkásságban!

És mégis ez oly világos tényt még a bérenyi magas példák is csak igen kevésbé képesek elhittetni a könnyelmű sokasággal. — Mert az éber álom is kecsesetűbb a valóságnál.

Erős lélek kell ahhoz, hogy az igaz való szemléletét megbirjuk. Azért a gyarlóság csalódást keres, hogy abban lelje élvét.

Nagy időknél nagy lelkekre van szükségök. És jaj a nemzetnek, melyet pulyaságban lelnek a megpróbáltatás napjai!

Hogy tudjuk, ki volt legyen a mi jó Dugonicsunk: korát kell ismernünk, de igazán, de teljesen ám!

A szellemi fejlem mai eredményével szemben már is nem kevésbé alá ejtve látszik D. elméjének termékenységé: ha nem tekintjük őt saját viszonyainak keretében.

Elmondjuk-e, miben áll az ő igazi nagysága, melyet semmi idő sem vitathat el tőle? — Ime egy-két vonásban:

Ő kellőleg fölismerete korát, belátta az idők viszonyait, s fölfogta a nemzeti értelmiség nagy feladatát. Fölismerete a kor bajait és ahhoz képest föllelte az alkalmas gyógyszereket. Látta, hogy az cibárgyult nemzeti öntudat fölébreszté-

sére, ha valami, az ő multak fölelevenítése, a nemzetnek írott és szóbeli hagyományai, a hajdani nagy nemzetek lélekemelő jelenetei képesek legfőbbben hatni, a szertelen képzelődés veszélyeitől pedig a komoly értelmi munkásság képes legcélszerűbben megóvni. Ez oknál fogva lön hirdetője a nemzeti érzelmet és értelmet legalkalmasabban képező tanoknak. Diesőitette a romlatlan hajdanerényeit, vitézségét, a hőnalkotó apák bölcsességét, sürgette a nemzedéknek józanodását.

Ő az értelem és képzelem külön körét nem tévesztötte össze. Be tudta járni képzelmével a multak romjait; föl tudta támasztani az ősök árnyait; meg tudta eleveníteni a nagy apák éltető példáit: s még sem ragadta őt elméjének e szerencsés adománya azon kalandos tévutakra, melyek korának nem egy jobb szellemét rántották a csalódás szomorú örvényébe.

Ő költő volt és józan számoló egy-szersmind. Ritka szövetségét bírta azon tulajdonoknak, melyek az életet kedvessé és közhasznúvá varázsolják. Öntudatos életének egész folyama üdvös munkásság és nemes célzatú derűtlenség közt folyt le: de úgy, hogy mindegyikkel célszerűleg jótékony hatást gyakorolna.

Mint tudá a mulandó értéket: az időt mulhatlan eredményűvé érvényesíteni, és az élet fáradaimait a közügy számára dűsan kamatoztatni: ép jellemének már csak ez egy vonása is mily tanulságos, mily követésre méltó!

Dugonicsunk érté azt a csekély számú választottak ritka tudományát: minden időben s minden körülmények közt a legkellőbb cselekvényekkel, minden kitelhető módon s változatlan hűséggel szolgálni a közügyet; sőt sokban a kor felfogásán túl emelkedve, messzeható eszméknek is lendületet adni, a jó ügy érdekében minden félreértetés dacára ernyedetlenül munkálni, habár az illetékes hála helyett üldözés kísérje is.

Megható példáját tudjuk azon türelmének, melylyel a rövidlátású rajongók nemtelen bántalmazásait elviselni bírta.

Granit lobornál értékűsebb emléke lenne városunk nagy fiának: ha az ő jeles lelki tulajdonait szellemi örökösei gyanánt kebleinkben éltetnők, le vén megtörhetlenül szilárdak az igaz honszereteten, kitarotk az okszerű tevékenységben és nagy-lelkű türelemben, ildomosan haladók a nemzeti mivelődés pályáján.

Dugonicsunk szelleme legyen bátorítónk, hazánk nemtője erősítők, az égi Gondviselés célhoz vezetők a nemes törekvések nehéz ösvényén!

Karcsanyéki G.

Helyzetünk.

A forduló pontra jutottunk.

A nemzet és fejedelem közt közvetítő szerepet vitt magyar kormányférfiak lemondási ténye előre tudatta velünk, mit várhatunk a válasz-leiratban.

A centralisták győztek! E pár szónak roppant hordereje van; mert a birodalom sorsa fölött dobták el a kockát.

Most már csak hagyjuk őket örvendezni, élvezni fáradaimait nemes gyümölcset; hagyjuk őket azon boldog önhittségükben: hogy ők most Magyarország sorsa fölött határoztak; hogy Ausztria gyöngeségét, a nemzetek vérző sebeit meggyógyították s a megroskadott birodalmat erőssé tevék a jövő küzdelmek elviselésére. A többit bizzuk az időre, mely nálunk nélkül is elég korán ki fogja őket ábrándítani mámorukból; kik eltiport jogok és törvények fölött ültek diadalt, melyeknek öre Isten és Európa!

Azt mondják, hogy a horvát országgyűlés szavazata nagy befolyással volt e legújabb fordulat létrejövésére. Meglehet, — ám lássák horvát testvéreink, hogyan emésztik meg, amit főztek — a Reichsrathban. Mi nem irigyeljük tőlük e munka dicsőségét, de önkénytelenül eszünkbe jut a mese a beteg oroszlánról, melyet a leggyávább négy lábú is bátorságot vett magának megrugni.

És most mit tesz az országgyűlés?

Az elnök feje fölött „1848“ fölírat áll, a nemzet jelgéje, melyet az képviselői hazaszeretetére s szilárd jellemére bizott. Azon törvények nevében jöttek össze, melyek a nemzet nyakáról háromszázados jármot vettek le, s amelyek ép ezért kiirhatlanul szívébe vannak oltva. Az előretörésvés és a valódi szabadság megdönthetetlen elvei vezetétek a törvények alkotóit, s annyi kiontott vérenek, annyi kiomlott könynek kelle azt megpecsételnie, hogy a jövő zálogaul állandó gyökeret verjen. — Az örök igazság fogalma szerint:

Az nem lehet, hogy annyi szív

Hiában onta véit,

S keservben annyi hű kebel

Szakadt meg a honért!

Országgyűlésünk többsége a fejedelem kívánására engedett egyszer, hogy a felelősséget magáról elhárítsa. Európa helyeslésevel kísérte e lépést, s mi a célt elértük. Tovább menniök öngyilkosság s honarulás nélkül nem lehet; mert a jelenleg nem képzelhető legrosszabb esetet véve is: ha már csakugyan esnünk kellene, esnünk becsülettel, de nem fognánk saját kezünkkel még a gyalázat hamuját is fejünkre binteni.

A nemzeti becsület megőrzésével fog szétoszolni azon nemzetgyűlés, mely rövid, de fényes szereplésével az összes szabadelvű sajtó s a népek rokonszenvét megszilárdította ügyünk iránt.

De ennél komolyabb kérdés áll előtérben: mi fog most velünk történni?

A magyar kormányférfiaké után következnek mindjárt az 1848-ki törvényekre megeskedött főispánok lemondásai. — Kik vagy mik fognak ezek helyébe kineveztetni, s mi módon fognak ezek a közigazgatás felelmes chaoszvá válása nélkül alkotmányos hatásainkkal érintkezhetni? — arra hihetőleg azok tudnának kielégítő (!) feleletet adni, kik a válasz-leirat mixtum compositumát létrehozák.

Azután majd (minő alapon? ki tudná azt) új választásokat fognak elrendelni — a Reichsrathban. No ennek a túlságos sikerétől ugyan nem igen tarthatnak; elmondta már jóelőre igen szépen Jókai képviselő, hogy — majd magyarul is megtanulhatják még, mit tesz ez az olasz szó: „nessuno!“

És mi fog történni azután?

Ne kontárkodjunk az idő szerepében, mely a feleletet készíti. A világtörténet bővelkedik példák-

ban, hogy az emberi ész számításait egy véletlen vakasét romba dönti, mikor aztán ez események vezetnek a kormányférfiakat, s előre alig sejtethetett eredmények jönnek létre.

Nekünk most legfőbb kötelességünk: higgadt észszel bírálni helyzetünket, tisztába jönni önmagunkkal, hogy a jövő eshetőségek közepett gyaníthatólag helyesen tájékozhatjuk magunkat, hogy a hitünk szerint végmegpróbáltatás napjaiban önmagunkból merítsünk megnyugvást és erőt a kitarásra, melyre ha volt valaha, most leendő szükségünk.

Ne ámítsuk magunkat vérmes gondolatokkal; jövőnk egyelőre igen is borús lehet. El lehetünk készültve rá, hogy még egyszer ki kellend ürtenünk azon méregkehelyt, melyből 12 évig ittuk a keserűség égető nedvét.

Sokratesként a vádtalan öntudat nyugalmával fogunk a pohárhoz nyulni, kiüritendők, ha kell, az utósó törmecseppet is. A szenvedés elviselésére, melyet ez okozni fog, erőt merítünk azon biztos tudatból, hogy — ez lesz az utósó!

Csak önbizalmunkat, a jobb jövő reményét ne veszítsük el a nehéz percekben; mert az volna a legnagyobb csapás, minő ellenségünkötől nem érhet. Nem fogjuk azt elveszíteni, ha egyetértők leszünk, mint voltunk egy évtizednél tovább a közös szenvedésben, midőn az erkölcsi ellenállás szívósságán a „divide et vincis!” ismert elve hajótörést szenvedett.

Ügyünk szilárd erkölcsi alapon áll: a jog és törvény alapján, erre támaszkodunk mi a fegyver ellenében; s mint a „P. L.” cikkirója ugyan e tárgy fölött elmélkedve, igen helyesen mondja: Minden kormány változik, egyedül a jog és törvény változhatlanok! Legjobban igazolá ezt az utósó 12 év, mely a törvénykönyvünkől fegyverrel kitörölt jogainkat szenvedések könyveivel szivünkbe írta be, hogy el ne veszessenek.

Századok óta vér és könny írják e nemzet történetét, s hogy elég bő része vala az elnyomatásokban, melyeket legtöbbször azon jó szomszédok szűkkebltségének köszönhetett, kiknek védfalul szolgált kelet áradatai ellen — ezt tudjuk mi és ellenségeink; de ez utóbbiak azt is tudhatnák, hogy az iga csak arra szolgált a magyar nyakán, hogy azt megedzze. Mi tudunk erőt méríteni a multból is jelenünk elviselésére, s bizton reméljük, hogy a történelem műsája még egyszer fel fogja rólunk jegyezni az igazságot: A magyar meghajolt, de meg nem törött!

Nagy Sándor.

Helybeli ujdonságok.

— Holnap Szeged nagy fiának rójuk le kegyeleti tartozásunkat. Dugonics halála évfordulati napja lévén, a legméltóbban ugy emlékezhetünk vissza a szellemi tevékenységben átélte nemes életre, ha szóval s tettel annak mozzanatait utánzani iparkodandunk. Holnap este a színházban egyik legsikerültebb darabja fog a megboldogultnak lelkes műkedvelők és művészek által adni a Dugonics-szobor alaptökéje gyarapítására. A részvét meg fogja mutatni, — reméljük — hogy Szeged népe a köznapi kedvteléseken kívül maradandóbb emlékü életben is tud gyönyörködni.

— A mult hét végén egy oly férfiu szerencsétlét látogatásával szülőföldünket, kinek tudományos érdemei már eddig is európai híre tettek szert. Ipolyi Arnold, a magyar mythologia megalapítója és a hazai régiség-tudomány legszerencsésb művelője szemügyre vette az itt találtatott régi emlékeket. Reméljük, hogy e tudomásulvételek jelentékeny nyomai lesznek érdekes műveiben. Mi részünkről — ismerve azon tudományos szaknak fontosságát, melyet e férfiu oly kitünőleg képvisel, mint kedves ohajtást ápoljuk azon szelvényben szárnyaló hirt, hogy törekvéseinek gazdagabb sikerítése végett őt a hazafi-keblü egri érsek ő kegyelmessége — talán már a legközelebbi jövőben oly állásba segítendi, melyen a magyar tudományosságnak e férfiu ernaedetlen működése legaldásosabb gyümölcsöket termend.

—y Nt. Szabados József, Szeged jeles fia, kire e város mindazon lelkes polgárai, kik a tettekben nyilatkozott honfiai erényt tiszteletben tartják, hazafias részvéttel emlékeznek, a Dugonics-szoborra 5, a helybeli iparossegéd-egylet javára szinte 5 frtot küldött Battonyáról, hol évek óta mint igen szerény jövedelmü társlelkész működik. Követésre méltó példa! A küldött összeg az illetők kezébe ádatott.

—ekt Valahányszor a belvárosi kaszinó-egylet termeiben széttekintünk, bámulat fog el s kérd-

jük: vajjon a vendéglős kiköltözésével használatba vehető egyik nagy terem miért nem adatik át az egyelet tagjainak olvasási helyiségül? Az eddigi egyetlen olvasó-szoba amily szűk, ép oly kiállhatatlan, főleg nyári időben. Itt a dohányfüst, a szóraj és az egész délután odatűző nap heve annyira kellemetlenné teszik az időöltést, annyira ellankasztják az olvasási vágyat és figyelmet, hogy némely tagot egyedül az egyeleti eszme magasb és elvont szeretete tartóztat csak vissza a kilépéstől. Tisztelettel kérünk tehát e tárgyban mielőbbi méltányos intézkedést.

—tp Addig is, míg a közegészségi és szépi-tészi bizottmány Szeged szemetes és ártalmas léget gerjesztő mocsáros téreinek a közegészség-, esinosodás- s a külmüveltségbeni haladás érdekében kimerítő javaslatokkal lépnd fel s hivatásszerű működéséről élő bizonyosságot teend: szabadjon Szeged t. tanácsát, illetőleg kapitányi hivatalát bizalmasan felkérnünk, hogy a Tisza partján, péld. a gőzhajózási állomástól kezdve a Sina-féle udvarig felhalmozott — undort, utálatot és ártalmas büzt terjesztő — szemétdombok elhárítására nézve kellő szigorral intézkedni sziveskedjék. A nyilvános téreken dísztelenkedő tárgyak, csömörletes szemétes és ganajdombok a város csinosulásának s a közönség tisztaságszeretetének kiáltó ellentétei s a szép és jó izlés hiányának botrányos jelenségei.

— Városunk lelkes leányai egyike, Varga-Hódy Mária urhölgy a napokban kézbesített szerkesztőségünköl a budai népszínház alaptökéje gyarapítására általa gyűjtött 31 frtot, mely összeget mi már rendeltetése helyére el is küldöttünk. Ez újabb gyűjtemény is tanúsítja, hogy városunk nem fog áldozatkészségben e téren sem hátramaradni egyéb városok dícsérete példaitól.

— A f. hó 21-én tartott lövész-egyleti közgyűlés a szabályok felolvasása és helybenhagyása után magát megalakítottának nyilvánította; tagsági díj egy évre 5 frt. A tisztválasztási gyűlés f. hó 25-én fog végbemenni, melyre az illető részvényes urak tisztelettel meghívotnak.

— A napokban egy csavargó utcagyermek egy iparosnast bieszkájával halálisan megsebzett. Okul azt adá, hogy az iparosinas vele civódásba jöven, maga vágta fejét a kezében levő bieszkába.

— Azon némileg megnyugtató hír, hogy az aratás végeig az adóbehajtás meg fog szüntetni, nem igen látszik valósnulni; mert a szomszéd Dorosmán — mint halljuk — holnap fognak megjelenni az adóbehajtó katonák, kiknek illő elfogadására a nép előre fel van szólítva.

— A „Donau-Ztg” gondoskodik róla, hogy a külföld híven (?) tudhassa, mi történik Pesten. Szerinte már a fővárosban pislog a forradalom tiszke. Nem esoda, jegyzé meg a „Donau-Zeitung” ezen fölfedezésére egyik polgártársunk, hisz még forgácsot tesznek ott fent rá.

+ (Hihetlen, de mégis igaz adat a cs. kir. adóbehajtás világából.) A bukott rendszer alatt az országban létezett valamennyi magán-kórházak, s így a Szeged városi polgári kórház is — közkörodává alakítottatott át. S ez jó! mert a birodalom bármely részéből ide vetődött ügyefogyott betegre nézve vajmi nagy jótétemény, ha minden nagyobb községben menhelyet talál, hol gondos ápolás- és gyógyításban részesülhet. Ilyeténképen a betegek gyógyítására fordított gyógyköltségek a helytartótanács utján szereztetnek be az illetőktől s térítettnek meg az illető kórháznak. A szegedi kórodának gyógyköltségek fejében ez idő szerint mintegy 7000 frt követelése lévén az államon, midőn e napokban a városi főpénztárnok tanácsai kiküldetés folytán a helybeli cs. kir. adóhivatalba ment, a Szeged városát illető s a helytartótanács által kiszolgáltatás végett leküldött 37,140 frtra rugó államkölesön-kötvényeket átveendő, az illető cs. k. adóhivatalnokoktól azon választ nyeré, hogy miniszteri parancsnál fogva mindaddig, míg Szeged városa adóbeli hátralékát le nem fizeti, nem csak a főnebbi kötelezvényeket tartóztatják vissza, hanem a szegedi közkórházi pénztár számára a helytartótanács által gyógyköltségek megtérítésére utalványozott mintegy 800 frt, ugy a szegény alapra utalványozott néhány száz forintnyi tartozást sem fizetik ki. — Kérdés már most: honnan meritse a szegedi közkóroda betegneinek gyógyköltségeit s a szegényalap miből tartsa szegényeit? Nem marad egyéb, minthogy Szeged városa a kórház közösségét felmondván, saját betegit egy, mint 1848 előtt, tulajdon magán kórodájában gyógytassa, az idegen betegit pedig a cs. k. adóhivatalhoz utasítsa; gondoskodjanak rólók azok, kik a betegek pénzeit lefoglalják. — Egyébiránt ajáljuk e kérdés megfejtését Kipfelhauer Adolf urnak.

Hazai tudósítások.

— A „Sürgöny” valónak állítja azon hirt, miszerint az országgyűlésileg elfogadott országbirói munkálat ő Felsége által elfogadottat, s ennek következtében gr. Apponyi György, legalább egyelőre megmarad állásában mint országbiró és felsőházi elnök, s lejjövén a resolutio, elnökölni fog a hétszemélyes táblán.

— Orosházán az adóbehajtásnál egy katonája saját kezére kezdett dolgozni, s mintegy 60 frtot gyűjtött is magának; de kiderülvén a dolog, e buzgóságért Aradra vitetett, a károsodottak pedig visszakapták pénzüket.

— A „P. L.” szerint a leirat németül fogalmaztatott, s a fordítás csak vasárnap lett készen. E leiratban az oktoberi és februári oklevelek csak propositiók gyanánt lesznek említve. (?) De a leiratot egy másik is fogná kísérni, melyben, ha a hongyülés birodalmi követeket nem választ, feloszlátása volna kimondva.

— A képviselőház karzatán f. hó 20-án a szerb fejedelem neje, hazánk bájos leánya, gróf Hunyadi Julia is jelenvolt.

— A horvát országgyűlésből kilépett mágnások közül egy küldöttség érkezett Bécsbe, s f. hó 19-én kihallgatásra volt bejelentve ő Felségénél.

— Erdélyben is nyilatkoznak már az adóbehajtás elleni érzületek; Nászód kinyilatkoztatá, hogy sem követet nem küld a Reichsrathba, sem törvénytelen adót nem fizet.

— Váci tudósítás szerint ott már a Szózat énekléseért is befogják a tanulókat; az adóbehajtás is megkezdett.

Vegyes hírek.

— A „T.”ban meglepő külföldi híreket olvasunk. Se Garibaldi, se Türr holléte nem tudatik. Némelyek akarják tudni, hogy Velencét és Magyarországot látogatják a legnagyobb incognitoban. (?)

— A Reichsrathnak még sem tett meg azon öröme, hogy a kir. leiratot a magyar hongyúlással egy napon vegye át, mert, mint a lapok írják, kedden tétetett csak közhírré, míg Pesten már hétfőn felolvasatott. Gróf Forgách vasárnap tette le az esküt, s egy körlevélben felszólítja a főispánokat, hogy vele az ország alkotmányos kifejlését előmozdítani segítsék. A magyar udv. kancelláriánál eddig csak Szögyényi, Zsedényi és Kendelényi urak mondtak le.

— Egy angol lap f. hó 7-kén a magyar ügyekről a többi közt így ír: Angolhon népe lelkesülten nézi a nemes magyar nép higgadt és szilárd magatartását kitaró küzdelmeiben, és kész a nagyratörő nemzetet bármely pillanatban erkölcsi segélylyel támogatni. Továbbá szemrehányást tesz az angol kormánynak, hogy 1849 ben az elnyomott magyar harc végével Ausztriának szerencsét kívánt.

— Genuába jul. 12-kén érkezett Lombardiából egy osztály magyar szökevény, s itt egy régi kolostorba beszállásoltatott. Nápolyba fogják őket küldeni a magyar legióba beosztás végett. Kossuth két fia szinte Genuába van, s mint mérnökök az építendő vaspálya technikai hivatalánál alkalmazvák.

— Napoleon császár a villafrankai béke óta alig hihető mennyiségű fegyver és hadi készletet ajándékozott az olasz királyságnak, s mint ezt egy német lap írja, csupán a vontesövü ütég 140-re megy.

— Benedek tábornagy Bécsben mulat, s kihallgatáson volt a császárnál.

— A bécsi követek-háza csarnokában dr. Hein utóbbi alkalommal Rieger beszéde fölül kissé vastagon nyilatkozott, amiért Stanek követ a dolgot személyes ügynek nyilvánította, s azt mondá, mint ilyet fogja elintézni.

Legujabb.

A királyi leirat f. hó 22-én délután 1½ órakor olvastatott fel az alsóházban; addig is, míg azt jövő számunkban egész terjedelmében közöljük, kivonatban sietünk t. olvasóinknak tudomására juttatni, mint itt következik:

Az 1848-ki törvények — kivéve az okt. diplomában említetteket — nem ismertetnek el.

A pragmatica szanctio mint valóságos unio tekintetik; Magyarhon államjogi viszonyai csak az oct. és februári patensek szerint ismertetnek el; azért az országgyűlés minél előbb követeket küldjön a Reichsrathba, hogy Ausztria közérdekeiben még augustus hóban tanácskozni lehessen.

Horvátország és Slavonia államjogi viszonyai Magyarországhoz az említett országok által egyenlítettessenek ki. A szerbekre nézve szinte a nemzeti congressus tekintetbe veendő.

Az erdélyi unio, mivel az oláhok és szászok kívánata ellen történt, törvénytelennek nyilvánítatik.

A magyar hongyülés kiegészítése, az említett nemzetiségek kibékítésétől föltételeztetik. Mielőtt a hongyülés a birod. gyűlésre követeket küldeni nem határoz, ő Felsége a koronázási okmány iránt semmi tanácskozásba nem boesájtkozik.

A leköszönési okmány hiányosságára tett észrevétele a hongyülésnek határozottan visszautasítatik.

Dugonics emlékezete.

(Mint halála évfordulati napjának előestvéjén.)

Még áll a ház, de hajh! már roskatag,
Fölötte az ég oly setét borult.
Repkénytől nem viritnak a falak;
A kert virága elhervadt, lehullt.
Minden oly néma, csak az esti szél
Lengeti a fák lombos tetejét —
Az emlékezet hangosan beszél:
„Itt ringaták a gyermek bölcsőjét.“

Itt élt a boldog egyszerű család,
A hű férj és a kedves feleség,
De oh! a szerencse álnok, csalárd:
A csapások őket fölkeresék!
Elköltözött a hű családapa,
A nő özvegy lön, árva a fiu;
A sír felé könyüket hullata —
Korán testvére lett a néma bú.

A temető lakói boldogok —
De a kis árva oly boldogtalan!...
Tiszamentén a máglya fellobog:
A máglyán édes, kedves anyja van.
„Megálljatok!“ — kiált és könye foly
S a népen át a tűzbe ront az árva,
Fölötte összecsap a füstgomoly —
Anyja s fiu egymás karjába zárva.

* * *

Évek multával összegyűlt a nép
Az Ur házába, mit díszíte fény:
Halvány ifju oltár elébe lép,
Az ünnep böse Ő — a völegény.
Az egyház völegénye szomorú,
Ki mondja meg, hogy miért könyezik,
Miért száll homlokára ború:
Midőn a holtakról emlékezik?...

Akit a máglya lángjai közül
Kiragadának jövevény kezek —
Az árva szemén bánat könye ül:
E könyben él a bús emlékezet.
Majd szünni kezd a régi fájdalom
És kél a szív erős tökélete:
Hogy míg el nem takarja sírhalom:
Honának lesz szentelve élete.

* * *

Sötét ború tilt még a hon egén,
Be sem hegedtek a régi sebek;
Az egykor dús nép: kifosztott szegény;
Dúlt arcokon bánat, könnyű remeg.
Csapást, csapásra mért fejűk felett
A végzet büntető súlyos keze:
A hős apák utóda szolga lett —
Jármot viselt Árpád nagy nemzete.

Csak a nyelv volt még; az is paragon,
Nem mivelé a munkás honfi kéz:
Virágos kertből így válik vadon;
A gazt kiirtani, ha nincs merész.
A hazának főrangú gyermeke
Külföldre ment s ott pazarolta el,
Amit hona szerzett neki az eke
S a jobbágy véres veritékivel.

A nyelvet és apáinak mezét
Elfeledé s régen levetkezé —
Szegény honában akkor néze szét:
Midőn koldusbotot fogott keze.
A pór, a jobbágy volt még csak magyar —
Az ősi nyelv kunyhókba költözött;
A francia és a német gavar
Uralkodott a paloták között.

Lekopott rólunk az ősi zománc,
Árpád az égből sirva néz felénk!...
Hogy nemzetén a rabbilincs és lánc
Rút kénye csörg: — s mi németek levénk!!
Ekkor a felhők sűrű fátyolát,
Mely eltakarta szép hazánk egét:
Két csillag órjás fénye törte át —
S kideríté annak nagy éjjelét.

A két vezéresillag nyomán haladt
A választottak kised serege,
Rögös a pálya lábaik alatt,
Villámot szór az égnek fellege.
De nem csügged a bajnok kis sereg,
A cél felé tör s diadalt arat:
Nem csüggeszhetnek ott a vérsebek,
Hol egyesült a szív, ész, akarat.

Hosszu, nehéz volt bár a küzdelem,
Az ut felén sok összerokkada —
Fejűnkre zúdult a sötét elem,
Fogyott a hősök kis számu hada.
Soknak porát széthordták a szelek,
Akik valának hívek és nagyok,
Szent honszerelmük nyugoszik velek:
De a két vezéresillag fennragyog.

A vezéresillagoknak egyike
Valál te is, nagy emlékü öreg,
Szived a szívek legnemesbike —
Emléked egy század szentelte meg.
Elismerés ad méltó pályabért
Az embernek és a nagy honfinak;
A nemzet tűzzön sírjára babért, —
Ki méltó társa volt Kazinczynak.

Ki irt, hatott és munkált szüntelen,
Kopár mezőn virágokat nevelt:
Kopár a mult, virágos a jelen:
Lángszellemed minő esodát mivel!
Ez istenszakra órjás láng leve
S félszázadon át fenn világola:
Ettől hevült a férfi kebele —
Aki a nyelvnek lön apostola.

Juhos János.

Egy Garibaldi-önkéntes kalandjai.

VII.

Az idő elég kellemesen telt el a sok fárad-
ságra következett nyugalomban. Naponkint hadi-
gyakorlatokat tettünk a gyakorló téren, találkozási
helyünk a kikötő, vagy a görög kávéház vala; itt
tudtunk s hallottunk meg minden ujságot, s fagy-
laltozván, jól kivehetőleg szemléltük a tengerszoros
tulsó partján levő Reggio várost, várva a kiszál-
lási órát, melyet naponkint híreszteltek, de soha
nem történt meg.

Engem e helyőrségi élet is untatni kezdett
nemsokára. Egy nap a görög kávéházban arról
értesültem, hogy de Flotte Pál a világitó toronynál
van, hol egy kalózhajó felszerelésével foglalkozik.
Nem szükség bőven elmondanom, ki volt de Flotte
ur, senki nem személyesíté nagyobb hirrel a füg-
getlenségi háboruban a francia elemet nálánál, s
a hadseregben nem volt kedvesebb és tiszteltebb
név az övénel.

Én azonnal elboacsátatásom után láttam, sze-
reztem ajáló levelet s siettem a világitó toronyhoz.
A világitó toronyhoz az ut a legfestőibb; balról
szőlővel szegélyezve, jobbról a tenger határozza, s
a szem belátja túl a tengerszoroson Calabria me-
redék hegyeit, melyek ormai a felhőkben enyész-
nek el.

De Flotte Pál a világitó toronynál időzött
Bordonne barátjával, ki tüzértiszt vala. Csenget-
tem nála; maga nyitá ki ajtaját, s én egy legne-
mesebb, legtiszteletet-parancsolóbb tekintetű szép
főt pillantottam meg. Nagy szöke szakála melle
közepéig ért, s kopasz feje egy nemével a szöke
álhajzatnak vala fődve, mely arcának bizonyos kül-
lönöséget, de szigorúságot is adott egyszersmind.
Ő volt egy azok közül, kiket Garibaldi jellemők
és tehetségök miatt leginkább szeretett.

Ő engem egész atyai jószággal fogadott, s el-
mondá, hogy a parancsár nem helyeslé a kalóz-
hajó felszerelése eszméjét, melylyel ő is felhagyott,
hogy egy közvetlen parancsára álló francia csapa-
tot alakítson, s melybe azonnal beállhatok, ha ked-
vem szerinti e szolgálat. Egyébként ön nem fog
semmit veszteni ezáltal, mert kevés idő múlva igen
heves munkánk lesz.

E csapat, mely később de Flotte csapat nevet
kapott e jeles földünk halála után, jelenleg Beni-
Croq'-Poules nevet viselt; magát nevezé így
egy kiszolgált zuáv indítványára, ki szinte benne
szolgált. Ideiglenesen a világitó torony egy kis
vendéglőjében volt beszállásolva, mely azonban
elég nagy volt szállásul, miután csak 15-en valá-
nak, én voltam a tizenhatodik.

A csapat nemsokára teljes számu lett, s ha
nem volt is igen számos, de a mennyiséget a mi-
nőség igen előnyösen pótolta ki. Nagy része ki-
szolgált afrikai katonákból állott, kiknek bátorsága
példabeszéddé vált, s szenvedélyes esodálattal vi-
seltettek vezérok iránt, kit a világ végeig is kö-

vettek volna. Mi tevékenységüket, kalandor hajla-
mukat, ravaszágukat, életrevalóságukat illeti, ar-
ról nem is szükség beszélni. A zuáv név e tekin-
tetben mindent megmond. Egyenkint meg kellene
őket neveznem, s előszámlálnom tetteiket, de ez
igen hosszadalmas lenne. A legerősebb, a legmeg-
lepőbb, primus inter Pares, vala bizonyos
Framboisy (málnai) nevű, s nem tudhattam meg
soha, honnan kapta e nevet. Midőn a csapatnak
ünnepe volt, midőn a társak év- vagy születésnapja
volt, zsebjeinket csak Framboisy markába ürítők
ki, aki a bizalom közös és önkényes szavazatával
vendéglősi rangra emeltetett. Framboisy azonnal
helyt állt s biztosak voltunk benne, hogy ha egy
tojásra adtunk neki pénzt, ő egy kappant szerzett.

Amit ő megígért, azt a leglelküismeretesebben
megtartá, s mi annyira meg voltunk mindentehető-
ségéről győződve, hogy ha egy darab sajt helyett
a holdból kértünk volna számunkra egy szeletet,
számolhattunk volna e megbízásra (?).

Egyetlen esetre emlékszem, hol Framboisy
vállalata nem sikerült. Ez egy reggeli alkalmával
történt, amidőn én kijelentém neki, hogy egy sé-
talovat szeretnék birni jelenleg.

— S vajjon, — mondá Framboisy — mi
akadályoz egy ily ló vételében?

— Csekélység, nincs annyi pénzem.

— Az nem baj, pénze mindig elég van az
embernek, nyulj csak zsebedbe, hadd lássuk.

Én kifordítottam mindkét zsebemet, s össze-
sen 45 garas volt bennök.

— Hiszen ez kincs, — kiálta fel Framboisy.
— Add át 45 garasodat, s fogadom, hogy neked
estére lovat szerzek. Még sok is lesz e pénz, de
a maradékból kávét fogsz fizetni.

Reggeli után Framboisy átvette a pénzt, s
elment Messinába. Senki sem kételkedett rajta,
hogy vállalata nem sikerülend, s részemről szinte
megvallom, hogy én is hasonló véleményben valék.

Azonban Framboisy este visszajött szomo-
ruan, lecsüggő fövel, ló nélkül. E kereskedelmi
vállalat nem sikerült. Visszaadta 45 garasomat,
minden magyarázat nélkül.

— Alább kezdek szállni, — mondá meggyö-
ződött hangon.

Megkísértők őt vigasztalni, de nem fogott
rajta.

A bölcseneknek igazuk van, midőn azt mond-
ják: a szerencsétlenség soha se jár egyedül. Fram-
boisy érzé, hogy szerencsillaga elhagyá őt.

E lóvásárlás után nemsokára új baj érte őt,
s pedig még szomorubb. Egy éjjel, midőn aludt,
egy ellenséges kéz, mely ismeretlen maradt mind-
végig, elvágta tövön egyik bajuszát.

E merénylet végrehajtója a Daliláról szóló
bibliai történetre gondolt, s aligha azt nem hivé,
hogy Framboisy ereje bajuszában rejlik. E te-
kintetben minden gyanu meg van engedve.

Akármi van a dolog, Framboisy magát
megbecstelenítve érzé. E rögtönözött borbély hasz-
talan kutatása után, ki őt ily esüffá tette a nem-
zetjogok megsértésével, elhagyta csapatunkat, s
többé mitsem hallottunk róla beszélni.

Ez alatt a legközelebbi partraszállás hire na-
ponkint több hitelre talált. A világitó toronynál
tábor vala rögtönözve, s a parton ágyuk állítottak
fel. Gyakran váratlan zajra riadó veretett. Éjket
s gyakran egész napokat is a parton fekvőtőlénk,
hogy a nápolyi hajókat vizsgáljuk, melyek Alfe-
mare és Torre Cavallo erődök ágyai alatt cirkáltak
a hegyszorosban. A másik oldalon látszott Reggio
a hegyek lábánál, melynek házai és templomai a
tenger színével egybeolvadtak, felettük állott a
várda, melyről még a bourbon zászló lobogott. E
látvány felizgatá hevűnket, s nyugtalanul vártuk a
percet, melyben a szárazra rohantunk.

Történt nemsokára egy kiszállási kísérlet, de
amennyire azok gyaníthaták, kik a vezér legmé-
lyebb eszméjébe be nem hatottak, e kísérletet csak
részletes kiszállásnak hívék. Garibaldi, ki a vilá-
gitó toronyhoz City of Aberdeen nevű hajón
érkezett meg, mint állíták, Missorit, egyikét legje-
lesb tiszteinek, szemelte ki, hogy Calabriában száz
emberrel kiszállva, izgassa és előkészítse e vad
vidék népét.

Elementek tehát egy éjjel több dereglyén mély
sötétség közepett. De véletlenségek, késedelmek s
rosz kiszámítások jöttek közbe, s a dereglyék el-
tévedtek. Az alfeimare-i várdából tüzeltek rájuk,
vissza kelle jönnök kiindulási helyökre. De Flotte
azonnal az Aberdeen fődületére ment, hogy a tör-
téntekről számot adjon Garibaldinak.

Az Aberdeen a világitó toronytól egészen
meg volt világítva, mert még sötét éj vala. Gari-
baldi a hajó orránál állott, egyik kezével kötélre
támaszkodva; szemei Calabria felé valának irá-
nyozva, mintha ki akarta volna találni az éjen ke-
resztül és a szél zaján át, mi történik a szárazon.
De Flotte megérkezése kiragadá elmékedéséből.
Garibaldi szenvedélyes barátsággal viseltetik iránta,
s egy rövid értekezletben megparancsolá neki, hogy
néhány emberrel tegyen kénutat a hegyszorosban.

— Embereim mind franciák, — válaszolá de
Flotte — s köszönöm, hogy őket szemelé ki e ké-
nyes kiküldetésre.

De Flotte tudatá velünk ez ujságot, mely

bennünket öröme ragadott. Természetesen mind-egyikünk részt akart venni e kirándulásban; de mivel csak nyolcra volt szükség, sorsot kelle húznunk. Szerencsére én egyikét húztam az első számoknak. A parancsnok hat angolt adott mellénk, s tiz siciliait evezni.

Missoriról, ki az első kirándulásra indult reggél, még semmit sem tudtunk.

Jól fölfegyverkezve a legnagyobb csendben indultunk meg egy nagy dereglyén. Alig kezdett viradni, midőn a part felé közeledve a vár aljánál két fekete pontot vettünk észre, melyeket gőzösöknek tartottunk.

— S aztán? — mondá de Flotte. — Talán vissza fogunk fordulni az egész sereg szemeláttára, mivel gőzösöket vélünk. Előre! Legények, mélyen mártásotok be az evezőket!

E jó fiuk e szavakra egész elhalványultak, s félig hallhatólag a szűz Máriát hívák segítségül. De Flotte elfoglalá a kormánynál helyét, s egész nagyságában állva maradt. Ez alatt nappal lett, s mi észrevettünk csalódásunkat, mert csak egy gőzös volt, mi azonban maga is elegendő vala. S hogy a tánc tökéletes legyen, a nápolyi előőrök már riadót vertek, s láttuk a katonákat összefutni, s part hosszant lesbe állni. Egyik társam egy parton álló halásznőre csókokat hányt kezével, mit a nápolyi katonák csúfságul magukra vévén, golyókkal feleltek, csak hogy ezek utfélen maradtak fölünk.

E lövések — ugy látszik — fölbreszték a gőzöst, mely egy husz ágyúju corvet vala. Mozogni kezdett, s eleve utunkkal ellenkező irányt látszott venni. De csakhamar irányt változtatva háttunk mögé került mintegy elvágandó visszamehetésünket, azonban ágyúi némák maradtak.

— Evezetek szünetlen, — mondá de Flotte. A dereglye parthoz ért; mély csend uralgott körülöttünk, mindenikünk érzé, hogy válságos percben vagyunk. Valóban egy füstfelleg ömlött ki a Torre-Cavallo vár egyik nyílásából, s egy golyó fejünk felett süvöltött át; ugyan e percben élénk puskatűzelés kezdődött meg a parton. Kettő közülünk és egy angol nehéz sebet kaptak.

— Tűzelj! — kiálta de Flotte. Nem tagadom, keblem a szokottnál sebesebben vert e percben: szemközt a vár ágyúi, oldalról a katonák fegyverei, hátul a gőzös várt a percre, melyben golyózáporát ránk ömlesztse. Ha Vincennes-i vadászokkal lett volna dolgunk, nem marad egy sem életben közülünk; szerencsénkre a nápolyiaknak rossz fegyvereik voltak, s azokat is elég ügyetlenül kezelték. Én ösztönszerűleg visszafordul-

tam vezérünket megnézni. Ő mindig állott, szemel egy percre sem hagyák el a szárazat, melyet figyelmesen vizsgált.

Azon parancsot adá, hogy a lehető legközelebb tartsunk a várakhoz, ez által ágyúikat kikerülendők; mely hadi fogás sikerült is. A várakból látván, hogy golyóik fölöttünk süvöltöttek át, az ágyúzást megszüntették. A nápolyi vadászok mint örültek futottak a partra, de mindemellett is illő távolban tarták magukat. A mi szegény evezőink valóban szánaudó állapotban valának, még azon reményük sem volt, hogy a csatában részt vehetnek fegyver nélkül.

Megvizsgálván Calabriát, de Flotte visszafordulót parancsolt, mit evezőinknek nem volt szükséges kétszer hallani; csakhamar kijutottunk a puszkagolyók hordtávola alól; a várak pár lövéssel istenbózzádot mondtak, de siker nélkül. A gőzösről is kibukkant egy ágyú csöve, s füstfellegből egy golyó sivitott felénk, mely pár ölnyre előttünk cuppant a vízbe. Mindenki azt hitte, hogy ez csak kezdet volt, de nagy meglepetésünkre a gőzös utat engedett, megelégedvén távulról figyelemmel kísérni mozdulatunkat.

Irodalom és művészet.

— Előfizetési felhívás „Asbóth Lajos emlékiratai az 1848- és 49-ki magyarországi hadjáratból“ című történelmi s magasabb hadászati szempontból is figyelemre méltó munkára. Hazánk 1848- és 49-ki szabadságharcának bevégeztével az elítelt s az aradi várba elzárt honvédtisztek körében alkalmas lévén az ő hadi tapasztalásait is meghaladni, tanulmányozni s a magaméival egybevetni s egyesíteni; ezek nyomán nem csak azon hadtestnek, melyben magam is vezéri befolyással s a hazafiai kötelesség hű teljesítésével szolgáltam, hanem más hadtestek hadjáratának történetét is sikerült oly modorban összeállítanom, hogy azt sajtónk szabadabb mozgásának jelen időszakában minden aggodalom nélkül nyújthatom át az olvasó közönségnek. Nem lévén oly körülmények közt, hogy kiadási költségeit fűdözhessem, munkámat, mely a maga nemében hézagot fog pótolni, s egyes, részletes mozaikszzerű leírások helyett, ugyszólván rendszeres és szerves egészet adand, előfizetés útján szándékozom két tömött kötetben, a kiadás és szerkesztés dolgaiban annyira jártas Vahot Imre ur felügyelése alatt kibocsátani. Munka tartalma a következő, egymással nagyrészt lényeges kapcsolatban lévő cikkekből áll: 1. Görgey Arthur, fővezérünk célellenes, s a hadjárat szerencsétlen kimenetelére vezető tetteinek kimutatása, s hadászati eljárásainak bírálata, föllépésétől kezdve a dictatortárság erőszakolása, s a világosi fegyverletételig, adatok- s eredeti okmányokkal felvilágosítva. 2. Töredékek a bánáti hadjáratokból. 3. A felsőmagyarországi operációk Pulszky, Mészáros és Klapka alatt, a budaméri, kassai, kereszturi csaták leírásával. 4. Percel hadjárata Muraközben, Róth és Filipovics 10,000 főnyi hadseregének elfogatása. 5. Beniczky Lajos hős támadása Losoncra. 6. Az aprilis hadjárat 1849-ben, a csaták részletes leírása s bírálataival. 7. A Rákoson történt csatározások. (E cikk mutatványul a Honvédek könyvében is megjelenik.) 8. A főszeregek Buda alá történt vizsgálata. Ezen vár ostroma s annak következményei. 9. A vágdunai operációk a zsigárdi és peredi tüközetek részletes leírásával. 10. Az erdélyi hadjárat és Bem tábornok eredeti jelentése a temesvári csatáról. 11. Görgey-, Kossuthól és a miniszterek-től a végkatasztrófra vonatkozó eredeti levelek. 12. Az osztrák, orosz s magyar hadseregek létszáma, minden fegyvernem kimutatásával, és a hadtestek, hadosztályok, dandár parancsnokainak névsora. Függetlenül a világosi fegyverletétel alkalmával mondott nevezetesebb beszédek. Azon reményben, miszerint világos és hű előadásu munkám nemcsak tisztelve szeretett bajtársaimat, de a közönség minden osztályát érdeklendi, azon reményben, hogy a szellemi hatás mellett a mű anyagi pártolatása családom nyommasztó helyzetét is enyhítendi; — felhívok minden lelkes honfit és honleányt, de felhívom különösen az országgyűlés, s a megyei bizottságok t. tagjait, a megyei s városi hatóságok t. tisztviselőit s a honvédségrejelző bizottságok előjáróit, sziveskedjenek ismerőik körében ez aláírási ívet buzgóan terjeszteni, s ez által közérdekű munkám kiadását lehetővé tenni. A mintegy 40—45 ivre terjedő 2 kötetes munka előfizetési díja 4 forint. Bolti ára magasabb leendő. Az aláírási íveket a pénzzel együtt kérem megbízottam, Vahot Imre urhoz, (kigyóútea 4-ik sz.) mielőbb beküldeni, hogy a nyomtatandó példányok mennyiségére nézve, jókor tájékozhasam magamat, s az 1-ső kötetet t. előfizetőimnek aug. hó végéig megküldhessem. A t. gyűjtőknek minden 10 után egy tiszteletpéldánnyal szolgálók. Szébb jövődöt e sokat szenvedett, de a tűzpróbát vitézül kiállott hazának! Pest, jul. 12-én 1861. Asbóth Lajos.

ÜZLETI HIRNÖK.

(Sz.) Szeged, július 23-dikán 1861. A múlt heti ár a bécsi gabnabörzén csaknem változatlanul mondható, legföljebb 10 újkrnyi árcsökkenés mutatkozott. Buza 30,000 mérőnyi kelt el. Miután a szép idő az aratásnak, mely teljes folyamatban van, e hét folytán is kedvező volt, remélhető, hogy 14 nap alatt e munkával mindenki kész lesz. A gabonáizlet e hét folytán igen lassúnak mondható, mert a helybeli műmalmok is új buzára várnak, mely 86—88 fontot nyom, s vásárlásaikban csak a napi szükségek fedezésére szorítkoznak. A repceizlet s vásár élénken mondható, az árulók 7 frt 20—25 krt kérnek; vevő 7 frt 10 krral találkoznak. A szegedi országosvásár előhetében vagyunk, de mind-

eddig igen csekély élénkség mutatkozik, főleg idegenek igen gyéren láthatók a kézi-gyártmányoknál, hol rendszeren az előhét szokta a valódi vásárt megtenni. Szombati hetivásárunk igen-igen gyéren volt látogatva, mi hihetőleg a nagy dologidőnek róható fel, s kik eladni valót hoztak, csak vasárnap reggel valának láthatók, hozományaik azonban helybeli szükség fedezésére szorítkoztak. Időjárásunk a beköszöntött kanikulának megfelelő, a légmérséklet tikkasztó, árnyékban a legnagyobb hőfok 27° R. Üzleti terményárak: tisztabuza köbfe 8—8 frt 40 kr.; rozs 5 frt 40 kr.—6 frt; árpa 3 frt 60—80 kr.; zab 3 frt 20—80 kr.; köles 7 frt -- kr.—7 frt 20 kr.; tengeri 4 frt 20—40 kr. Szegedi piaci árak: Borsó mérő 6 frt. Lenese m. 7 frt. Paszuly 3 frt 30 kr. Köles 3 frt 50 kr. Burgonya 3 frt -- kr.

Marhahus fontja 18 kr. Juhus 18 kr. Sertéshus 20 kr. Szalonna mázsája 30 frt — kr. Zsír itéje 50 kr. Lángliszt mázsája 12 frt 30 kr. Zsemlyelisztt m. 8 frt 20 kr. Kenyérlisztt itéje 8 kr.

Bécsi pénzfolyam június 22-én.
5% metalliques 68.80; neuzeti kölcsön 81.15; bank-részvények 75.4.—; hitelintézeti részvények 174.50; ezüst-agio 137.50; londoni váltók 138.80; arany darabja 6.59.

VIZÁLLÁS.
TISZA SZEGEDNÉL július 24-én 12 11" 0"

Felelős szerkesztő: Szabó Mihály.

HIRDETÉSEK.

(169—6) **Hirdetés.**
Szeged város tanácsa részéről közhírül tétetik: hogy a palánki ugynevezett Ferenc-téren eladásra jelelt hat üres ház-helyeknek egyenkénti örök eladása iránt **1. évi augusztus hó 12-én délutáni 3 órakor** a tanácssteremben nyilvános árverés fog tartatni.
A megálapított szerződési föltételek az alkamarsági hivatalban eleve és bármikor megtekinthetők.
Miól venni szándékozik bánatpénzzel leendő megjelenés iránt értesíttetnek. —
Szeged, 1861. évi július hó 5-én.
Osztrócszky József,
polgármester.

(170—6) **Szőlő-eladás.**
Felsővárosi Jó Pálfele szőlők mellett Frankhegyben, a Bokorféle szőlőkben, Kiss János és Jambrik József ur szomszédságukban, 600 ut vagyis 5 hold és 290 négyszög öl, sok szép gyümölcsfűkkel, és ezévbni gyümölcs- és szőlőterméssel szabadkézből örök áron eladó. Venni vagy megnézni kedvelők értekezhetnek alulírott tulajdonossal.
Baumgartner József.
Lakik Palánkban, a n.-kaszárnyának átellenében, 104. sz. a.

(182—3) **Vendéglő haszonbérbe adása.**
A bébai uradalmi nagy vendéglő italméresi joggal együtt f. évi november 1-től 3 egymást követő évre árverés útján haszonbérbe adatni fog. Mire a bérleni szándékozik e hó, azaz: **július 31-dikére délelőtti 10 órára** meghivatnak.

(184—3) **Valódi magyarati bor**
bepecsételt palackokban jutányos áron kapható
Alacs György
cukrásznál, a sétány átellenében.

(189—1) **Egy nevelő ajálkodik**
helyben vagy vidékre, ki a magyar, német és francia nyelvben tökéletesen jártas, s minden női munkában oktatást adni képes. Bővebb tudósítást kaphatni Magyar-Malocsayfele növelőben, a Széchenyitérén.

(188—2) **Növény-pergamentpapiros**
a gyümölcsös üvegek olcsó és sikeres módoni bekötözésére, valamint egyéb használatra is kapható
Burger Zsigmond könyvkereskedésében.

(173—2) **Cs. kir. kiz. szab. és első amerikai kizárólagosan szab.**

ANATHERIN-SZÁJVIZ.

Egy palack ára 1 frt 40 kr. o. é.
Mintthogy ezen, nevezetes tekintélyek számtalan legelismertőbb bizonyítványai által igazolt, naponta terjedő használatával minden háztartásnál nélkülözhetlenné lett föllülmulhatlan eredményű szájjvíz, mely magas és legmagasb uraságok által is a fogak és szájrészek épségbentartására mint kitűnő tisztító- és gyógyszer használtatik, valamint a leghíresebb orvosok által rendeltetik, minden további földicsérését fölöslegesnek tartok.

FOGÓLÓM.
a fogüregék sajátkezűleg olmozására.
Ára 2 frt 20 kr.
Cs. k. **Anatherin-fogpasta.**
k. sz. Ára 1 frt 22 kr.
Növényi fogpor.
Ára 63 kr.

POPP G. J. gyakorló fogorvostól Bécsben (Tuchlauben, 577. szám.) Azonkívül nála mindennemű műfogak készítettnek.
Fentebbi szerek következő uraknál kaphatók:
Szegeden: Kovács M. gyógyszerész. **Félegyházán:** Hoffer A. gyógyszerész.
Kovács A. **N.-Kikindán:** Komka A. J.
Killius G. díszárus. **Pakson:** Florian János.
N.-Sz.-Miklósan: Napholz gyógyszerész. **Pécsen:** Gábor J. gyógyszerész.
Szabadkán: Milho. **Csarsch.**
Zomboron: Popits. **Szolnay W.**
Baján: Miechitsch. **Zach.**
Handlhofer R. **Zsombolyán:** Telbisz.
Szentesen: Prohászka, gyógyszerész. **Kecskeméten:** Machleid gyógyszerész.
Eiszdorfer „ **Makón:** Jeszofski.

Burger Zsigmond
könyvkereskedésében **Szegeden** megjelent s minden hazai könyvtárban kapható:
A magyarhoni törvényhozás történeti vázolata.
Írták:
Kovács Pál és Kovács Sándor.
Nagy 8-cadrét, borítékba fűzve, ára 1 frt 60 (185—2)